

РЕШЕНИЕ

№ 22496

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6028** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на К. Е., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] г, в [населено място], в обл. К., срещу ОТКАЗ за издаване на виза вид „С“ от 22.05.2024г. по заявление от 02.05.2024г. на Консулското длъжностно лице - първи секретар в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция. На първо място се твърди, че обжалваният отказ е незаконосъобразен, неправилен и необоснован, поради което моли да бъде отменен. Визира се, че са приложени всички необходими документи, доказващи целта на пътуването и достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването, включително и че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване. На следващо място сочи, че има сключен граждански брак, с българската гражданка Н. Й.-Е. в Република Турция на 31.01.2024г., който е признат и в Република България на 06.02.2024г., поради което и му е необходима виза за краткосрочно пребиваване, с оглед реализиране на съвместен престой със съпругата в България. Излага подробни съображения за нарушаване на правото му на защита и на равнопоставеност в административното производство и за нарушаване принципите за истинност, за равенство, за служебно начало на административното производство. Твърди се, че липсват мотиви по смисъла на чл.59, ал. 1 АПК и на чл. 10а,ал.2 ЗЧРБ. Налице е и противоречие с материално-правните

разпоредби и несъответствие с целта на закона, тъй като в отказа не се съдържа нито едно от основанията за отказ изброени в 28 точки в чл. 10 ЗЧРБ. Посоченото основание е, че, „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надежна“. Позовава се на разпоредбата на чл.26, ал. 5 ЗЧРБ, в която е уредена специална процедура даваща правомощия на службите за административен контрол на чужденците да проверяват дали действително заявената цел или условия на пребиваването са реални, включително и да изслушат засегнатите лица. С оглед изложеното – се прави извода, че отказът ограничава правото на съпрузите да живеят съвместно, като всяко нормално семейство и да изпълняват взаимно съпружеските си задължения един към друг, поради което се моли същият да бъде отменен. Претендира присъждане на разноските.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.К. с писмена молба от 14.10.2024г. от същата, ведно с приложен списък с разноските докладвана в с.з. на 15.10.2024г., както и по молба от 27.09.2024г., с която се представят преведени документи на български език. Представя писмена защита. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответната страна, оспорва жалбата като неоснователна, недоказана и моли да се отхвърли по писмена молба от 11.10.2024г. (л.132) от гл. специалист И. А. в дирекция „КО“ на МВнР, с която и предоставя на съда документи във връзка с отказа за издаване на виза на К. Е., изпратени от ДП-А.. Представя писмена защита, в която оспорва жалбата и сочи, че държавата сама определя кой и при какви условия ще допусне на своята територия в защита на обществения интерес при спазване на императивните норми на закона. Соци, че К. Е. е сключил брак с българска гражданка, но е сключен в О. и не е ясна целта на поисканата виза. Лицето трябва да докаже по несъмнен начин, че желае трайно да се установи за продължително пребиваване в пределите на Р. България, като доказателства в тази посока липсват. Подчертава се, че получаването на виза не е субективно право на нито един чужд гражданин, а е само една правна възможност.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е /акт връчен на 22.05.2024г. –жалба от 05.06.2024г./, поради което е процесуално допустима.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление № ANK 24001664V/02.05.2024г. (регистрирана на 24.04.2024г.) на л.30 от /с превод на л.120/, в което е отразено, че лицето е разведено, както и че има сключен брак с Н. Й. Е., планираната дата на пристигане на първия планиран престой в Ш. пространство е 06.05.2024г., а планираната дата за напускане след първия планиран престой е 05.11.2024г. Към заявлението са приложени удостоверение за сключен граждански брак №[ЕГН], който брак е сключен на 31.01.2024г. в Турция, О. /л.22/. Представен е в превод от турски език на задграничен паспорт (л.62) на Е. К., валиден до 07.07.2033 г., както и на л. 24 се намира копие от лична карта на Н. Й. Е., валидна до 15.02.2034г.От превод от турски е представен документ от Акционерно дружество за птицевъдство и търговия „К.“-К., до съответната институция (л.64), от който се установява, че служителят К. Е., работи на длъжност „заварчик“ във фирмата от 13.08.2022 г., както и че са били уведомени за пътуването му на 08.04.2024 г. На л.66 в превод от турски език е представена таблица за платени данъци, за 2020г.,2021г. и

2022г. (подробно представени в табличен вид). Представен в табличен вид е и списък на работните места на Е. К. в превод от турски език на л. 68 и 69, като последно работно място е посочено именно Акционерно дружество за птицевъдство и търговия „К.“-К.. В превод от турски език е представено Удостоверение за сключен граждански брак в Република Турция, в [населено място] (л. 71), сключен на 31.01.2024г., в който са посочени имената на К. Е. и съпругата му Н. Й. Е.. На л.75 се намира Удостоверение от търговска камара –К. от 02.04.2024г. на АД за птицевъдство и търговия „К.“ – К., установява се, че членството на фирмата, продължава от датата на регистрация. На л. 78 в превод от турски език е приложен документ от Главна дирекция „Пенсионни услуги“ от 08.04.2024г., относно установяване на социалноосигурителни вноски и трудов стаж на К. Е., в едно с приложение-разбивка на трудовия стаж по регистрите на институцията по социално осигуряване (от л. 79 до л. 87)., извлечение от граждански регистър (л.94), от който се установява, че е разведен на 20.09.2023г., адрес на пребиваване от 23.01.24г. в [населено място], както и че родителските права на две от децата му са присъдени на К. Е..Вписано е и обстоятелството, че на 31.01.2024г. лицето К. Е. е сключил брак с гражданката на Република България Н. Й. М.. Представено е на л. 100 до л. 103 в превод от турски език извлечение от банкова сметка от Банка „Иш“ – Турция, в табличен вид, като за периода от 01.01.2024г. до 08.04.2024г. е с текущ и нетен баланс от 91 694,70 турски лири. На л. 104 е приложен документ в превод от турски език, от който се доказва, че лицето К. Е. има общи обичайни приходи в размер на 29 651,09 турски лири, след удържките в размер на 5 751,09 турски лири нетната изплатена му сума е в размер на 15 900,00 турски лири и др.. На л. 115 от Удостоверение за адрес на пребиваване и други адреси в превод от турски език се установява, че К. Е. пребивава в област К., [община], на л. 118 от МВР Република Турция е издадено Удостоверение за адрес на пребиваване и други адреси се установява, че лицето К. Е. живее на адрес[жк], [улица], блок „Ч.“, № 48, вътрешна врата № 11, К./К., последното е с валидност до 08.05.2024 г.. Приложен е и стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза от 22.05.2024г. (л.16), издаден от първи секретар КДЛ А., видно от който е, че визата е отказана по заявление № АKN24001664V, като е посочена т.10 –предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна.

С молба от гл. юрисконсулт в дирекция „КО“ на МВнР от 05.07.2024г. е представена разпечатка от електронно съгласуване на заявлението за виза по което са изразени становището на Консулската служба и консулското длъжностно лице в [населено място], Р. Турция и на компетентния за разрешаване/отказване на виза орган – дирекция „К. отношения при МВР, съгл. разпоредбата на чл. 28, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Представена е извадка от системата, в която е отразено, че по молбата има отказ, защото К. Е. е съпруг на българска гражданка, но апликантът е сменил адреса си преди да се ожени за същата. Регистриран е в [населено място] заради сключването на брака с българката, поради което има основателни съмнения за фиктивен брак-л.55.

Преписката е окомплектована със Заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на вътрешните работи, видно от която /л.29 гръб/ по т.3 ръководителите на дипломатическите и консулските служби определят длъжностни лица, които да разглеждат исканията за виза и се произнасят по тях. Представена е и заповед №95-00-209/29.03.2024г. (л.28). В тази връзка на л.27 е представена заповед

№16/20.06.2022г., видно от която по т.1 Д. Б. Ф. е определен в посолството в А. за лице, което да разглежда и да се произнася по посочените заявления.

В СЪДЕБНОТО производство с определение №9766 от 25.06.2024г. на л.48 на страните е указана доказателствената тежест.

СОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на **чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ**, заповед № 95 – 00 – 254/03.10.2011г. на Министъра на външните работи и заповед № 16/20. 06. 2022 г. на Посланник А. Ч. на Република България в А..

Не спорно по делото, че жалбоподателят К. Е., гражданин на Република Турция, е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, вид “С”, видно от заявлението и отбелязаното в постановения отказ. Към момента на подаване на заявлението за издаване на виза -е съпруг на българската гражданка Н. Й. М., съгласно представеното удостоверение за сключен граждански брак № 0003 с дата на издаване на 06.02.2024г. в [населено място],В. Т.. Удостоверението е издадено въз основа на акт за сключен граждански брак на 31.01.2024г., с място на сключване в Република Турция, [населено място]

В разпоредбата на **чл. 8 от ЗЧРБ** е предвидено, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно **чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ**, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза. Докато в чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкцията на министъра

С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата „не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в **чл. 10 от Закона за чужденците в Република България**. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи“.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза, видно от формуляра е посочена единствено т. 10- „предоставената информация относно обстановката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“. В акта няма фактически основания, но те се съдържат в представената допълнително извадка на л.-55 с констатации, че бракът е фиктивен, защото е имало предходен отказ /без да се представи или да се посочи по кое заявление/ и защото лицето е сменило адресната си регистрация.

Следователно – за състава - волята на органа е ясна, изложени са мотиви в отделен акт, но по същество доказателствата тежест изисква от ответника да установи несъмнено основанията за отказа.

Преди да се разгледа отказа по същество, трябва да се има предвид, че не се споделя възражението, че няма законно основание за отказ, тъй като не е посочена конкретна хипотеза от чл.10 от ЗЧРБ, което е съществено процесуално нарушение. Отказът по волята на законодателя, обективирана в чл.34 от наредбата, е по стандартен формуляр като основанието е визирано в същия, а именно т.10 от формуляра, когато достоверно не се докаже целта и условията на заявеното пребиваване. Тази мотивировка от формуляра съответства на чл.10, т.17 от ЗЧРБ. Изложените допълнително мотиви от органа, че счита, че бракът е фиктивен, правят акта мотивиран, но посоченото фактическо основание съдът намира за недоказано. Сменената адресна регистрация /от [населено място] в [населено място]/ - не може да се прави извода, че бракът е фиктивен. Защо бракът на 31.01.2024г. е сключен в [населено място] и дали това не е защото този град е в близост до РБ е обстоятелство, което само по себе си не може да обуслови извода за фиктивност. За същността на брачната връзка преки сведения могат да се черпят само от страните в тази връзка. Косвените данни, от които може да се направи извода, че бракът е фиктивен трябва да водят в цялост до несъмнения извод, че брачното правоотношение е лишено от съдържание. Резонна е семейството да иска да живее съвместно без оглед на това къде- в Турция или в България. Ако ответникът е имал съмнения във същността на брачната връзка е следвало или да се дадат указания, или да се изискат доказателства, за да се извърши проверка /напр.влизания излизания от ГПП за посещения на съпругата в Турция/, след което административният орган да се произнесе със съответния акт.

Отделно видно от доказателствата по делото е, че към подаденото заявление освен удостоверение за сключен граждански брак с българска гражданка – са представени и други данни –за доход /за периода от 01.01.2024г. до 08.042024г. сметката му е с текущ и нетен баланс от 91 694,70 турски лири, има общи обичайни приходи в размер на 29 651,09 турски лири, след удържките в размер на 5 751,09 турски лири нетната изплатена му сума е в размер на 15 900,00 турски лири и др./ застраховка и т.н..

Следователно отказът е материално незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за произнасяне по заявлението, съобразно мотивите.

С оглед изхода от спора –основателна е и претенцията за разноски от жалбоподателя общо от 3050,10лв.. В молбите на процесуални представител на ответника няма възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поради което същото следва да се присъди в цялост от 2437,50лв., както и платената д.-т.- от 10лв., вкл. и 600 лв. за превод на документи от турски на български език –л.163, както и 2,60 преписи от д-ти ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

По жалба на К. Е., гражданин на Република Турция,
ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ за издаване на виза вид „С“ от 22.05.2024г. по заявление от 02.05.2024г. на Първи секретар в Посолството на Република България в А.

ВРЪЩА преписката на ответника съобразно указанията в мотивите.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на К. Е., гражданин на Република Турция, –разноски по делото в размер на 3050,10лв..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.

СЪДИЯ

